

Sütő Kálmán

Őszi mező

Csendes a természet,
nem szól már hárfája,
nem csendül benne dal
s nem kél légi szárnyra
egy-egy hervadt levél,
meghalásra vár még...
– Sivár itt az élet,
mintha sírba térnék,
mintha sírban járnék.

Szomorún bolyongok
lombtalan fák alatt,
lehullt száraz avar
zörög lábam alatt.
Hulló falavelek,
haldokló bús tájék...
– Sivár itt az élet,
mintha sírba térnék,
mintha sírban járnék.

Morajlik lenti zaj
lassan visszafojtva:
mintha élőszóval
földanyánk zokogna,
mintha minden percben
vérző sebre hágnék.
– Sivár itt az élet,
mintha sírba térnék,
mintha sírban járnék.

Elvérezni látom
a nagy természetet –
begyógyítja sebeit
majd a hús kikelet...
Csak az én reményem
Hulló-levél-árnyék...
– Sivár itt az élet,
mintha sírba térnék,
mintha sírban járnék.

Mereven bámulok
e haldokló tájra,
vergődő keblemben
mintha szívem fájna...
Miért sír, miért fáj?
Nem magamért – másért...
– Sivár itt az élet,
mintha sírba térnék,
mintha sírban járnék.

Szeretnék eltűnni,
elmenni egy tájra
hol zokogó lelkem
szebbet sohsem várna:
hervadás, meghajlás,
mintha hozzád vágynék...
– Sivár itt az élet,
mintha sírba térnék,
mintha sírban járnék.

Kecskés Béla

Magammal viszem

Megnézem jól mindennap a világot,
mely szép és rút, de legalább valós:
mert bármikor itthagyhatom már
– súgja fülembe a jós.

Végigjártatom szemem pejesikóit
smaragd mezőin, porzó útjain,
s lenézek mozdulatlan arccal:
mit tükröznek a mélyben kútjaim.

Sém és Papi közt kis akácerdőt,
az égre célzott messzi tornyokat –
mindent, mindent, míg felragyog fölöttem
a reggel örök címere, a Nap.

S belenézek az emberek szemébe,
ragaszkodón szorítva meg kezük –
hiszen úgy zuhanhatunk le,
mint hogyha az ágat eleresztjük.

Együtt élek a józan félelemmel,
tudom, hogy jöhet autó, puska, kés –
kiszámíthatatlan napfogyatkozás,
s megkeseredik számban csók és méz.

Halál, halál, ólálkodsز körülöttem,
és egyszercsak már nem lesz több hitel.
Hát megnézem mindennap a világot:
magammal viszem, hogyha hagyni kell.

Sütő Kálmán

Földanyánk kebelén

Szürkület van... Örök küzdelemmel
harcol az éj a hajnal kebelén.
Harmathullásban bolygom a mezőt
földanyánk hívó, áldó, hű ölen.

Mit keresek itt a hűvös tájon?
Rideg illat... fű,, virág – durva gaz...
Hazug szerelem fojt, hogy ne fájjon,
ami még öl, ami könny – s nem igaz.

Ma idegen minden itt a mezőn,
borongós álom üzi lelkemet.
Kalászhullámos zúgó tengerén
bánatvirágok szirma lengedez.

Mi itt sűrűbb: a könnyár szememben,
mely kiutat mégis oly ritkán nyer,
vagy a zöld fű leomló harmatja,
amit lábam könnyörtelen lever?

Minden cseppben ősi élet csillan
lenyűgözön, szívtepő sejtéssel.
Bágyadt szirmok bódító illata
föld felé vonz hideg öleléssel.

Kecskés Béla

Kicsi kertem

Kicsi kertem
újra virul,
kopár ágra
napsugár hull,
feszlő rügyet
csal reája,
virágocskát
nemsokára.

Gyönyörű lesz
az én kertem;
benne gyümölcs,
virág terem!
Szép lesz, szép lesz,
nagyon szép lesz –
ha erre jársz,
gyere nézd meg.

Kecskés Béla

Lassan ködbe

Lassan ködbe foszlik minden,
nyárból hamu sem marad –
eltűnnek az ég tavában
csónakázó madarak.

Smaragdzöld mezőkben jártunk
tűz-sörényes lovakon,
biciklivel csilingeltünk
végig a kék utakon.

Halak voltunk a folyókban,
hámlott bőrünk pikkelye –
Ó, hogy a parázsló Nap így
el fog tűnni, hitted-e?

Vakáció, gyöngy gyerekkor,
egyszer minden véget ér,
s kiserked szívünkéből egy csöpp
galagonyapiros vér...